

Конст. Мутафовъ

Плесницата

(Спомени отъ ученичеството)

Има ли нѣщо по-мило отъ споменитѣ изъ ученичеството?

Хубаво е и полезно да се връщаме следъ толкова години къмъ своето младенчество. Да правимъ често разходки въ паметъта си изъ ония вѣчно слънчеви градини на лудоритѣ, на немирствата, на грѣшкитѣ, на безгрижието, на задѣвкитѣ въ класъ и вънъ отъ класъ съ учители и другари.

Наистина, въ наше време, преди повече отъ четирисетина години, го речи, бѣхме много чудати деца. Голѣми лудетини и немирници, обичахме повече игритѣ, отколкото заниманията.

Не ценѣхме своитѣ учители. Тѣхнитѣ изисквания и грижи да научимъ нѣщо повече, отколкото знаемъ ни се струваха като жестоки прояви къмъ насъ. За туй ние измисляхме всѣкакви лудории, за да ги измъчваме, да имъ правимъ напукъ, да спѣваме и смущаваме тѣхното благородно дѣло. Не съобразявахме, че нѣ тѣмъ, а на себе си зло струваме.

Но после, следъ като порастнемъ, опознаемъ живота и човѣшкото сърдце, когато въ своитѣ спомени си научимъ годинитѣ, изминати въ оная мила градина на учението, въ нашето съзнание възкрѣсватъ въ другъ обликъ скѣпнитѣ образи на нашитѣ наставници. И сърдцата ни потръпватъ отъ топла признателностъ къмъ тѣхъ. Сега вече ги разбираме. Тѣ сж тръпнѣли отъ благородното желание да изпълнятъ нашитѣ млади души